

въ жили-тѣ си, нейно-то пояwienie ги правяше луди, като да бѣше пхтъ-тѣ камъ храма на Аполона. Нѣмаше лишакъ у това место, кой-то да не би си отрѣзалъ лѣва-та ржка, ако да му са позволеше да ѝ носи пржстена на дѣсна-та си ржка. Но тя не чуваше никого, не приемаше отъ никого нищичко, не искаше за никого да знае нищо, макаръ да получваше отъ всякадѣ писма, дори и най-неможния би са запрѣтналъ да избави нея и майка ѝ отъ това зло положение. За мене си азъ не щѣ ни дума да струвамъ. Колко-то и да бѣхъ са влюбилъ въ нея, пакъ имахъ умъ да са смисля, че не струвахъ за нея нищо; и кога-то тя ми отказа мое-то предложение, азъ ѝ пакъ повторихъ и рѣкохъ, че ще ѝ остана вечно приятелъ; тя ми подаде ржка-та си и ма поблагодари съ едно усмихвание, приятелю, що-то въ сжща-та минута станахъ пакъ тжй лудъ като по-прѣди. Тамъ имаше другъ единъ, за кого-то всякой говореше, ще ни обжрне гърба си, а ако ние да му не завиждахме, благодарни не шяхме да ѝ останемъ. Това бѣше синь-тѣ на единъ кржчмаринъ, единъ хубавецъ момакъ отъ Сросе d'oro, младъ двайсетъ и двѣ години, малко нѣщо повисокъ отъ Ерминия и него наричаха Барбаросса или бжрже изговорено il Rosso, защо-то при русса-та си глава имаше една хубава брада червена; собственно-то му име бѣше Доменико Сероне. Той забикаляше Ерминия, що-то за никого друго не са говореше освѣнъ за него, че са е много влюбилъ въ нея. Сама тя му даде да разбере, че напраздно си струва трудъ, защо-то тя го не ще да ѝ стане мжжъ; тя като са осѣщаше чистосърдечна, не щеше да си зема таквъ е единъ подлизурка. Много вѣрваха, че тамошни-тѣ селени не ѝ биле никакъ на сърце, та трѣбало да я земе другъ чужденецъ, нѣкой Англичанинъ или Русинъ и че тя мислила повече за чуждина и имала наклонность за скитание. Не приятелю, и това бѣше наопакъ разбрано. Азъ познавамъ единъ Англичанинъ Лордъ или Графъ, какъвто бѣше, и той ми приказваше, че ѝ хвърлилъ въ пула-та нѣколко хиляди английски лири, и я молилъ на коленѣ само да отиде съ него у Англия. Тя хвърлила пари-тѣ на земя-та, като трески-тѣ и го заплашила ако ѝ предума още веднажъ, тя ще му залѣпи една люсница, та ако ще би на отворения пазаръ. И тжй си останаха нѣкои съ трудове-тѣ си; какво ли ще е причина-та и да ли тя има намерение да са жени или щеше умрѣ като дѣвица, па и азъ единъ денъ отъ любопитство — защо-то стояхъ къмъ нея много тѣсно свжрзанъ — попитахъ я да ли тя мрази мж-